

om det er rigtigt, af en formel Grund at gribe til et Skridt, som dog i Realiteten næsten er det Samme som Finantslovens Forkastelse, og endelig vil jeg spørge, om De troe, at vi spinde Silke her i Rigsdagen ved at indlade os paa en Strid, som vi ikke kunne gennemføre, saalænge man paa et andet Sted kan støtte sig til den juridiske Ret og ifølge Lovens forlods kan tage, hvad man behøver. Lad os derfor ikke gjøre et Skridt, som ikke kan have Andet end vor egen Skade tilfølg.

Tscherning: Vi gjøre kun vor Pligt ved at forsøge at gjøre vor lovlige Stilling klar. Naar vi blive paa vort lovlige Standpunkt, vil det give sig, om det, man foretager paa et andet Sted, det, man først ikke har holdt for lovligt, men derpaa har antaget derfor, virkelig kan holde Stik ligeoverfor denne Side af Sagen. Jeg holder mig overbevist om, at Enhver ved en moden Overveelse vil komme til at indsee, at vi kun ved at holde fast ved vor simple Ret kunne afgjøre Sagen paa en for Riget heldig Maade. Vi have aldeles ikke indladt os paa at sige, om der af noget Overskud maa tages en Udfydning eller ikke; derom staaer her ikke et Ord. Der er ingen lovlig Bemyndigelse til af Overstuddet af Indtægterne af visse Anliggender at tage Udgifterne til andre Anliggender, men der er en lovlig Bestemmelse for af de fælles Indtægter at udfylde Manglerne ved de fælles Udgifter. Naar Nogen paa Grund af Savn af fælles Indtægter i Henhold til bestaaende Love kræver eller tager Noget af den kongerigste Kasse til Dækning af fælles Udgifter, er det lovligt, men naar Nogen derimod tager uden saadan Hjemmel, kan det ikke være lovligt. Der eksisterer ingen Lov, og ingen af de Herrer har deeltaget i at bekræfte nogen Lov, som forandrer Fællesanliggenderne til noget Andet, og der eksisterer ingen Lov for de af Kongerigets særlige Anliggender, der hidtil have været fælles. Derimod eksisterer der en Lov i § 4 af Grundlovsindskrænkningen, som klart siger, at alle Indtægter og Udgifter, der ere Kongeriget alene vedkommende, ere særlige. Vi staae ganske paa Lovens Standpunkt, og jeg vil fremdeles henvise til § 2 i Grundlovsind-

skrænkingsloven, som med klare Ord siger, at ingen ny Skat kan paalægges for Kongeriget alene, uden gennem Rigsdagen, samt at intet Raan, som kun skal bæres af Kongeriget særligt, kan stiftes uden Rigsdagens Samtykke. Jeg holder mig derfor fuldstændig overbevist om, at vi ikke reise nogen uberettiget Tvist ved det, vi her gjøre. Vi forvare os kun mod Overgreb.

Fenger: Det ærede Things Medlemmer ville erindre, at det samme Stridspunkt, som nu er blevet fremdraget af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), ogsaa forelaa i sin fulde Udstrækning ved Finantslovens anden Behandling. Det er netop den samme Paastand, det ærede Medlem har fremsat idag, som han dengang udviklede med endnu større Styrke og med langt flere Grunde end idag, og der blev da ført en levende Forhandling, hvorved det viste sig, at flere af Thingsets Medlemmer ikke vare enige med det ærede Medlem. Under den Uenighed, som herom var opstaaet, valgte man at gaae en Middelvei, hvorom de fleste Medlemmer i Thinget forenede sig som den hensigtsmæssigste, nemlig den, ikke her for Diebliffet ved et Votum under Finantsloven at afgjøre dette tvivlsomme Retspørgsmaal, men derimod at slyde det ud, for i alt Fald at optage det paa et senere Standpunkt, hvis dette skulde vise sig hensigtsmæssigt eller nødvendigt. Derfor var det Forslag stillet og af Regjeringen modtaget, at den sidste Halvdeel af § 6 skulde gaae ud, og det vil let sees, hvad Følgen vil være deraf. Der findes da ikke i Finantsloven nogen udtrykkelig Bemyndigelse for Regjeringen til af Kongerigets Kassebeholdning at tage de Summer, som ere nødvendige for at dække den Underbalance, som fremkommer derved, at de tidligere saakaldte fælles Indtægter ikke ere ligesaa store som de tidligere saakaldte fælles Udgifter, men Finantsministeren har den Overbeviisning, at han alligevel har Bemyndigelse dertil, medens endeel af Thingsets Medlemmer ere af den modsatte Anskuelse. Dersom det altsaa viser sig, at Finantsministeren retter sig efter den Anskuelse, han her i Thinget har udtalt som sin, hvilket han jo utvivlsomt vil gjøre,